

Publicerad 2015-09-10 17:16 av Amari

Det var kanske inte bara en fluga

En morgon när jag stod i köket och gjorde frukost, hörde jag en fluga surra i fönstret bakom mig. – Det är nog samma jag såg flyga in genom balkongdörren för ett par dagar sedan, tänkte jag.

Vet inte vad som fick mig att öppna fönstret och släppa ut den, istället för att ta den av daga, så att säga. Men av någon anledning så fick den mig att ge den friheten igen.

Kanske för att den antagligen haft ett par tuffa dygn i lägenheten, och förtvivlat försökt hitta en väg ut. Kanske en väg hem. Till de sina. Har ingen aning om hur ett flugliv ser ut.

Hur som helst, så kom någonting över mig som jag inte kunde hejda. Jag började gråta så tårarna rann där jag stod och bredde mina smörgåsar. Annars var det var ganska länge sedan jag gråtit, om jag bortser från tårarna som kom lördagen strax innan.

Då kom tårarna när jag var på en fest, en födelsedagsfest för min bästa vän och barndomskamrat. Vi har hållit ihop sedan vi träffades i sandlådan som mycket små. Hur som helst, så var det fest. 24 vuxna, 8 barn/ungdomar, 5 hundar och 2 katter! Så det var mycket folk, många vänner. Det var livat, lyckat och glatt under 12 timmar.

Varför kom då mina tårar att rinna? Under en jättetrevlig fest? Låter märkligt kan jag förstå, men under denna fest kom festföremålets make att sjunga för sin fru. Chris Young:s Who I Am With You. Och detta gör han inför alla som är närvarande! Då kanske man kan förstå att en blödig som jag, inte kunde hålla tillbaka. Men det var tårar fulla av kärlek, liksom hans sång för henne.

Jag kan nämna att min väninna, alltså hans fru, är sjuk i en obotlig sjukdom, som kommer bryta ner henne totalt. Sjukdomen leder till en kombination av neurologiska, motoriska, kognitiva och psykiatriska symtom.

Det fick han också veta strax efter han träffat henne, och det var kärlek vid första ögonkastet. Från bådass håll. Hon berättade för honom att de kanske skulle kunna få 10-15 år tillsammans innan sjukdomen blev påtaglig. Hon ville ge honom möjlighet att välja ett annat liv, men han svarade lugnt; – Om jag bara så kan få 10 år med dig, så vill jag inget hellre. Vi löser det på bästa sätt vartefter.

I dag förbereder de sitt hus för ett liv i rullstol för henne, men de tar också tillvara på livet, och njuter så mycket de kan av det, alla dagar.

De är ett fantastiskt par! Jag älskar dem!

Kanske flugan jag släppte fri triggade igång känslorna. Att jag gav den en andra chans, lite längre liv. Man vet aldrig vad som kan trigga igång känslor. Lyckliga, ledsamma, ilska, rädda. Men ibland måste man släppa lite känslor genom ventilen. Bara man ser till att, om det är ilska som kommer ut, så skall den inte

hamna hos någon annan.

Ja tänk vad en liten fluga kan åstadkomma.

Eller det kanske inte bara var en fluga.

Kanske det var en fiskefluga...

Som hade i uppdrag att fånga min uppmärksamhet...

På något viktigt.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Amari med Poeter.se id #52777 innehar upphovsrätten